

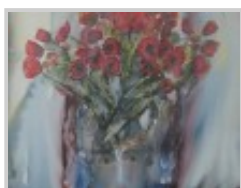
hírportál

Szabina a Forrásban

Írta: **zéta** - 1/21/16 • Rovat: **Kiállítás**

Tegnap este a Nemzetstratégiai Kutatóintézet Teréz körúti Kárpát-haza Galériájában nyílt meg Sinkó Szabina Mura-vidéki festőművész *Járókelők* című kiállítása. Szász Jenő elnöki köszöntője után Ksenija Škrilec, a Szlovén Köztársaság magyarországi nagykövete, a művésznő középiskolai diáktársa mondott ünnepi beszédet.

A szlovén diplomata mellett az izraeli, a lengyel, a belorusz és a macedón nagykövet is megjelent. A február 17-én szerdáig látható kiállítást Benedek Katalin művészettörténész nyitotta meg. Közreműködött: Kovács Nóri, A Népművészet Ifjú Mestere-díjas előadóművész. A kiállítás kurátora: Tóth Norbert, a Forrás Művészeti Intézet igazgatója, az est moderátora: Takács Bence Ervin előadóművész volt.

Sinkó Szabina 1968-ban Mariborban született, de gyermekkorától kezdve Lendván él. A festőművészet mellett díszlet- és bábtervezéssel is foglalkozik. Tanulmányait a Maribori Egyetem Pedagógiai Karán végezte, ahol jelenleg is docensként tanít báb- és díszlettervezést. Tanulmányai befejezése után 1993-ban Lendván megalapította a Pupilla Bábszínházat, mely azóta az egyik legismertebb és legszínvonalasabb bábszínházzá nőtte ki magát. Számos színházi előadás vizuális megtervezése fűződik a nevéhez Szlovéniában és külföldön egyaránt. Önálló és csoportos kiállításai mellett több gyermekkönyvet illusztrált, valamint a szlovén Litera Kiadó Piramida sorozatának borítóterveire is megbízást kapott. 2010-ben a Ljubljanei Egyetem kitüntetésben részesítette a bábjáték és színház területén végzett kimagasló munkásságáért, tevékenységéért.

Festőként főként akvarellal, akril technikával dolgozik, képeit vászonra, selyemre festi. Alkotásaival válaszokat keres többek között olyan kérdésekre, hogy milyen érzéseket vált ki a nézőből a mesék világa, milyen kapcsolatot fedezhetünk fel a mítoszok és a valóság között, hogyan viszonyul a mai ember a szürreális látványvilághoz, valamint, hogy milyen

kapcsolatban áll egymással a populáris kultúra és az individualizmus. Az egyéni világot elénk táró képei a színekről, a könnyedségről, a végtelen képzeletről, a titokzatosságról is szólnak. Alkotásai szürreálisak, álomszerűek, s egyben nagyon is valóságosak.

– Az élet töredékeit – akarva vagy akaratlanul – a saját megérzéseinkkel és meglátásainkkal kötjük össze, a világ képzeletével, amely olyan, amilyennek mi, alkotók – mindennek ellenére – látjuk, és jogunkban áll birtokolni a saját képzeletünk szerint. A saját lét megmaradása a festészetben már elég nagy indok, ennek ellenére a festészetet úgy élem meg, mint bensőséges akarást és a kifejezés fontosságát. Ennél mindig jelen van a racionális és irracionális, a rend és a káosz, a kreativitás és a destruktivitás közötti harc. Úgy tekintek a festészetre, mint egy eredeti tapasztalatra, hiszen gyermekként mindannyian rajzoltunk. Ez közös kulturális háttér ad, amire támaszkodhatunk, és ami még mindig bennünk él. Az eredeti, biológiai felépítésünk, mint az emberi test és annak reflex tudat-alattisága mindig visszasodor majd bennünket a szigorú követelményig, az alapvető cselekedetig, a festészetig, mint mentális kezdeményezésig és bizonyos stabilizátorig. A materiális kép a saját színeivel, kompozíciójával és szövegével mindig felkarolja a testünket, a realitásunkat, és így kifejezésre juttatja a kötelékünket a világgal, s az űrrel – vallja a művész nő munkásságáról.